

Amb el cap fred i el cor calent

written by Itziar Aizpurua | 16 de desembre de 2020

La membre de l'esquerra abertzale, Itziar Aizpura, encausada en el Procés de Burgos, vol difondre, amb aquest article als mitjans de comunicació catalans, la seva gratitud als 300 intel·lectuals que es van tancar a l'Abadia de Montserrat i la solidaritat que va arribar des de Catalunya durant el judici que va tenir lloc ara fa 50 anys.

“Reclamem que es prenguin immediatament les mesures següents:

1. Que quedi sense efecte qualsevol condemna que pugui ser dictada pel tribunal de Burgos.
2. Que es promulgui una amnistia general de totes les persones que es troben preses per motius polítics i socials, les sancionades i les exiliades.
3. Que es derogui el decret llei de bandidatge i terrorisme, i les jurisdiccions especials.
4. Que s'aboleixi la pena de mort, sigui pel delicte que sigui.
5. Que s'estableixi un estat autènticament popular que garanteixi l'exercici de les llibertats democràtiques i dels drets dels pobles i nacions que conformen l'Estat espanyol, entre els quals el dret d'autodeterminació.

Finalment, manifestem la nostra total adhesió fraternal al poble basc i a les seves reivindicacions, que són les nostres.
Montserrat, 13 de desembre de 1970”

Aquest és el resum de l'anomenat Manifest de Montserrat. Tres centenars d'intel·lectuals —és a dir, la *intel·liguentsia* de Catalunya— es van reunir en Assemblea Permanent a l'Abadia de Montserrat i van fer seva la voluntat popular. Es van sumar a allò que el poble de Catalunya estava reivindicant als carrers, i van adquirir un compromís concret amb el grup de

setze militants d'ETA que ens enfrontàvem al Consell de Guerra de Burgos.

Gràcies, moltes gràcies (companys, companyes, camarades; amics)! Gràcies de tot cor per creure en nosaltres. Gràcies, sobretot, perquè heu estat la veu del vostre poble, expressant nítidament la vostra solidaritat amb el poble basc, i amb les persones que estàvem sent jutjades; va pressionar amb fermesa el règim de Franco i va mirar el futur amb esperança.

Aquell mes de desembre de 1970 va ser molt important; Franco va voler jutjar el poble basc jutjant les nostres persones. Aleshores va entendre perfectament que el seu objectiu no era només jutjar el nostre poble, sinó destruir tots els pobles de l'Estat, que érem i som nació. Per això, ens volia condemnar al càstig més gran i més terrible de tots els càstigs, i sentenciar el màxim nombre possible de penes de mort.

Però els pobles, especialment aquells que lluiten per la llibertat de tots els pobles del món, tenen una qualitat que Franco i el seu règim desconeixien: la solidaritat. De fet, la força de la solidaritat no té límits.

És per això que Franco i el seu règim van perdre aquella batalla o, millor dit, és per això que la va GUANYAR Euskal Herria, amb el suport dels pobles de l'Estat i la solidaritat internacional.

L'enorme i càlida solidaritat que ens va fer arribar des del vostre poble, Catalunya, ha quedat inscrita a la història d'aquesta meitat de segle.

Ara ha arribat el moment de mostrar-vos el nostre agraïment de la millor manera possible, que no és altra que retornar-vos aquella solidaritat. Per tant, aquí em teniu proclamant aquesta senzilla declaració, convençuda que la majoria de companyes i companys del procés de Burgos de 1970 la subscriuran:

En aquest nou camí que heu encetat, comparteixo la reivindicació de sobirania per als nostres dos pobles, una sobirania que hem d'assolir conjuntament, i pas a pas. I, amb la independència com a objectiu, hem d'anar construint la República Catalana i la República Basca, tot compartint un camí basat en el dret a decidir.

De la mateixa manera, considero que ambdós pobles tenim davant nostre una tasca prioritària: l'enemic de sempre manté a la presó els nostres lluitadors més honestos, les nostres millors lluitadores. No els donen el tracte que els correspon com a dret humà, ni deixen en llibertat aquelles que pateixen malalties greus.

Com a ciutadanes i ciutadans dignes que som, hem de posar fi a aquest càstig afegit, a aquesta tortura; és el que devem al poble, igual que fa cinquanta anys. En aquell cas, vam treure de les mans de l'enemic la vida de sis persones. Avui, hem de portar a casa totes i tots els presos polítics bascos i catalans que es troben a la presó.

Amb el cap fred i el cor calent! Ningú no podrà dir a les i els intel·lectuals d'aquest gran poble que és Catalunya: "Ai, poeta, ai, poeta, que en serà, de dur, per a tu, el dia de la LLIBERTAT".

Eibar, en el 50è aniversari del procés de Burgos. Hi són presents quatre dels acusats en el procés de Burgos. D'esquerra a dreta: Enrike Gesalaga, Arantza

Arruti, Itziar Aizpurua i
Jon Etxabe.